

γιατί βγάζουν δούλους "Ανδρ. "Οπως χάθηκε τὸ φεγάρι, νὰ χαθοῦν κ' οἱ δούλοι μου (ἐξ ἐπ'ωδ.) αὐτόθι. "Ε, ψαροκαβαλλάρη, | οἱ δούλοι μου 'ς τὸν κόλο σου | κ' ἔνα χορὸ δανλάρη (ψαροκαβαλλάρης=ὁ ἱππεύων τεφρόχρουν ἵππον· ἐξ ἐπ'ωδ.) Μερκιμβ. Συνών. βαρβαρίτσα, γαρδαβίτσα, καρναβίτσα, κότσα, κούρτσικας, μερμηγκιά, μαντραβίτσα, μπαρδαβίτσα, παστραβίτσα, σκάθαρος. 8) "Η οὐλή ἐπὶ τοῦ σώματος, ἡ προκαλούμενη κυρίως ἐξ ἐξανθημάτων τῆς νόσου εὐλογίᾳς ἢ ἐκ τῆς θεραπείας ἄλλων ἐξανθημάτων ἢ πληγῶν Κύθηρ.: "Εχει γούλους 'ς τὴ μούρη. Συνών. βλογιά 9β, βλογιοκομμάδα.

"Η λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γούλος Κεφαλλ. Κρήτ. Μῆλ. Μύκ. καὶ ὑπὸ τὸν τύπ. Λούλος Κρήτ. Μῆλ. Μύκ. καὶ ὡς ἐπών. ὁμοίως ὑπὸ τὸν τύπ. Γούλος Ἀθῆν. Μακεδ. (Νιγρίτ.) Πελοπν. (Καλάμ. Πάτρ.) Στερελλ. (Μαρκόπ.) καὶ ὑπὸ τὸν τύπ. Λούλος Πελοπν. (Δημητσάν.)

γούλος τό, Κρήτ. Σέριφ. Σκυρ. γούλο Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λάστ.) γούλους Σάμ. γούλου Στερελλ. (Ἀράχ.) γκούλο Καλαβρ. (Μπόβ.) οὔλο Νάξ. (Κωμικ.) οὔλος "Ηπ. (Παλάσ.) Θήρ. (Οἶα) ἀγούλο Ἀλόνν. Σκόπ. γούλι Ἑρεικ. Εὔβ. (Ἀγία Ἀνν.) Ζάκ. Ἰων. (Σμύρν.) Κεφαλλ. Κορσ. Κρήτ. (Ραμν. κ. ἀ.) Κύθηρ. Κύθν. Μῆλ. Παξ. Πελοπν. (Αἶγ. Ἀνδρουσ. Ἀνώγ. Ἀρεόπ. Καρδαμ. Οἶτυλ. Πλάτσ. Σαηδόν. Τριφυλ.) Σάμ. Σῦρ. Τῆν. (Ἰστέρν.) Χίος (Βροντ.) —Λεξ. Αἰν. Βυζ. Λεγρ. Μπριγκ. Βλαστ., σ. 386 Πρω. Δημητρ. γούλ' Μακεδ. (Καστορ.) γούλ-λί Λέρ. οὔλι Τσακων. ἀγούλι Κρήτ. Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Πόντ. (Ἰνέπ.) Χίος —Λεξ. Λάουνδ. ἀγούλ' Λευκ. ἀ'οὔλι Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Χίος γουλι Πόντ. (Σινώπ.) οὔλι Κάρπ. γούλος ὁ, Στερελλ. (Δεσφ.) ἀγούλας Μακεδ. (Ἀρν.) ἀ'οὔλας Μακεδ. (Ἀρν.) ἀγούλα ἡ, Θράκ. Μακεδ. Τσακων. (Χαβουτσ.) ἀγούλε Τσακων. (Χαβουτσ.) Πληθ. γούλα τά, Βιθυν. (Κίος Τρίγλ.) Δαρδαν. "Ηπ. (Κόνιτσ.) Κρήτ. ("Ἅγιος Βασίλ. κ. ἀ.) Μακεδ. Παξ. Πελοπν. (Οἶτυλ.) γούλη Κάλυμν. Κῶς Λυκ. (Λιβύσσ.) Σύμ. Σχιν. Ρόδ. Τῆλ. οὔλα λόγ. σῶνθη. οὔλη Κάρπ. ἄλλη Κύπρ. γούλια σῶνθη. καὶ Πόντ. (Σινώπ.) ἀγούλια Ἀλόνν. Εὔβ. ("Ἀκρ. Ψαχν. κ. ἀ.) Θράκ. Κρήτ. Λευκ. Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Σκόπ. Τσακων. (Χαβουτσ.) οὔλια Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Θηλ. ἀγούλις Θράκ. ἀγούλ'ς Θράκ. (Μαῖστρ.)

"Εκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. οὔλο ν. Οἱ τύπ. γοῦλος καὶ γοῦλη παρ' Ἀγαπίω, Γεωπον. σ. 77, 102, 108 «γαλᾶ τὸ γούλος καὶ τὰ ὀδόντια», σ. 108 καὶ «ἐκτρέφει τὰ γούλη καὶ τὰ ὀδόντια», σ. 102. Οἱ τύπ. γοῦλῖα - ἀγοῦλῖα - γοῦλη - οὔλη πιθάν. ἐλέγχθησαν κατὰ τὸ χεῖλῖα - ἀχεῖλῖα - χεῖλῖη. Πβ. καὶ Σ. Μενάρδ., Ἀθηνᾶ 8 (1896), σ. 441. "Ο τύπ. ἄλλη κατὰ Μ. Φιλήντ. Γλωσσογν. 3, σ. 151 ἐκ τοῦ τὰ γοῦλη > τὰ οὔλη > τὰ ἄλη. "Ο τύπ. ἀγοῦλι καὶ εἰς Βλάχ. καὶ ὁ τύπ. οὔλῖα εἰς Σομ. εἰς λ. κορμί.

1) Συνήθως κατὰ πληθ., ἡ περὶ τὰ φατνία τῶν ὀδόντων σάρξ κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Ἰνέπ. Σινώπ.) Τσακων. (Χαβουτσ. κ. ἀ.): Ποιοῦν — ματώνουν τὰ γούλια μου. Δὲν ἔχει δόντια καὶ τρώει μὲ τὰ γούλια πολλὰ. Τὰ οὔλια τὰ βαστοῦνε τὰ δόδια Νάξ. (Κωμικ.) Τ' ἀ'οὔλι μου μὲ πονεῖ Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πονεῖ τό οὔλι του Κάρπ. Μὲ ποιοῦν τὰ γούλα μ' Στερελλ. (Ἀράχ.) Ποιοῦμ με τὰ γούλη μου Κῶς. Μ' ἔ'μοιοῦντα τὸ οὔλι μὲ σάμερε (=μοῦ πονεῖ τὸ οὔλος μου σήμερον) Τσακων. Μὲ πονᾶν τ' ἀγούλια μου Λευκ. Μὲ ποιοῦν οἱ ἀγούλις μ' Θράκ. Ἐπώνησα τὰ ἄλη τῶν δογιῶν μου Κύπρ. Προήστηνε τὸ γούλι μου Κύθν. "Εναι βοησμένο τὸ

πάνου ἀγούλι τοῦ παιδιοῦ, θὰ βγάξῃ δόδια Πελοπν. (Κίτ. Μάν. Νὰ τριβῆς μὲ νερὸ τσῆ θάλασσας τὰ γούλια σου καλὰ καὶ τ' ἀπάνου νὰ δυναμώσουνε Κεφαλλ. Γύρω 'ς τοὺς ἐφτὰ μὲ ὀχτὼ μῆνες τριβουν τὰ γούλια τοῦ παιδιοῦ μὲ μυαλὰ λαγοῦ ὠμά, γιὰ νὰ τοῦ πέσουν τὰ δόντια ἀπάλαφρα Πελοπν. ("Ηλ.) Βάλε, βάλε ρατζί ν τζαῖ ξίν, ἔκαφα τὰ ἄλη μου Κύπρ. Ἐφαώθησαν δὲ οὔλια μου ποὺ δὲν ἔχω δόδια Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Νὰ πιάσῃ κανεὶς μιὰ βιπεριά νὰ τοῦ τριβῇ τὰ οὔλια δον, νὰ μὴ δὲ ξαναπῇ αὐτόθι. Τὰ ἄλογα, ὅταν τρώνε στάχυα, γεμίζουν τὰ γούλια τ'ς ἄγανα Εὔβ. (Στρόπον.) Ἀνασῆκωσε μὲ τὸ δάχτυλο τὰ χεῖλη της νὰ δῇ τὰ γούλια, ποῦ 'ταν κι αὐτὰ σχεδὸν ἄσπρα Κ. Χρηστομ., Κερέν. κούκλ., σ. 21 || Φρ. Τὸ τρώνε τὰ οὔλια τὸ παιδί (= ἀρχίζει ἡ ὀδοντοφυΐα τοῦ παιδὸς καὶ αἰσθάνεται κνησμὸν εἰς τὰ οὔλα) "Ηπ. (Παλάσ.) Τρών τὰ γούλια τ' (ὁμοίᾳ μὲ τὴν προηγουμ.) Θεσσ. (Δομοκ.) Τὰ πέρασι ἀπ' τὰ γούλια τ' (= τὰ κατεδαπάνησε) Μακεδ. (Καταφύγ.) Συνών. φρ. Οὔλα τὰ περνάει ἀπὸ τὴ γοῦλη τοῦ. Συνών. δοντοκοιλιά, δοντωσιᾶ, ριζομασελιά. 2) "Η ἀσθένεια τῶν οὔλων, οὔλιτις Κύπρ. 3) Τὰ εἰς τὸ στόμιον τοῦ φούρνου λίθινα τόξα Νάξ. (Ἀπύρανθ.): "Ἀμα ἀσπρίσουν δὲ οὔλια δοῦ φούρνου, 'ναι πυρωμένος. Συνών. γουλοφάγος, γουλοφάγουσα, νουσλάς.

γουλὸς (I) ἐπίθ. Πελοπν. ("Ηλ.)

"Εκ τοῦ οὐσ. γοῦλα (I).

"Ο λαίμαργος, ὁ φαγάς. Συνών. εἰς λ. γουλαράς.

γουλὸς (II) ἐπίθ. Πελοπν. ("Ηλ. Ξυλόκ.) γ'λὸς Λευκ. γούλος Κέρκ. Κεφαλλ.

"Εκ τοῦ οὐσ. γουλί (II).

1) "Ο λεῖος ἢ στρογγύλος, ἐπὶ κερπῶν Κέρκ. Κεφαλλ. Λευκ. Πελοπν. (Ξυλόκ.): Ρεβίθι γ'λὸ Λευκ. Τὸ πρᾶμα φέτο εἶναι γουλὸ (= ἡ σταφίδα ἔχει σχῆμα στρογγύλον, εἶναι ἐπιτυχῆς εἰς τὴν ὥριμασιν) Ξυλόκ. Εἶναι γούλα τὰ ρεβίθια Κέρκ. Τρία σακκιά ρεβίθι γούλο Κεφαλλ. Ἐκίνησα καὶ πῆα 'ς τὸ χωράφι νὰ σπείρω τὸ κλωνί μου τὸ σπόρο καὶ τὸ γούλο τὸ ρεβίθι (ἐξ ἐπ'ωδ.) Κεφαλλ. 2) "Ο παχύς, ὁ χονδρός, ἐπὶ ἀνθρώπου Πελοπν. ("Ηλ.)

γυλοσίταρο τό, ἐνιαχ. γ'λὸς'ταρο Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Πόντ.

"Εκ τοῦ ἐπιθ. γουλός (II) καὶ τοῦ οὐσ. σιτάρι. Μόνον κατὰ πληθ., οἱ κῶνοι τοῦ ἀραβοσίτου ἐνθ' ἄν.

γυλοσταχυάζω ἐνιαχ. γ'λουσταχυάζου Θράκ. (Μάδυτ.) Ἰμβρ. Λέσβ. Σαμοθρ.

"Εκ τοῦ οὐσ. γοῦλα (I) καὶ τοῦ ρ. σταχυάζω Βλ. Φ. Κουκουλ., Ἀθηνᾶ 57 (1953), 203.

1) Διψῶ πολὺ, ξηραίνεται τὸ στόμα μου ἀπὸ τὴν δίψαν, οἶονε αἰσθάνομαι ὡς νὰ ἔχω στάχυα, ἄγανα, εἰς τὸν λαιμόν μου (τὴν γοῦλαν μου, βλ. λ.) ἐνθ' ἄν. 2) Ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ φάγω τι Θράκ. (Μάδυτ.)

γουλόστρατα ἡ, Κεφαλλ. (Φαρκλάτ.)

"Εκ τῶν οὐσ. γουλί (II) καὶ στρατα.

Δρόμος ἐπεστρωμένος μὲ γοῦλιά, βότσαλα μεγάλα καὶ λεῖα. Συνών. καλντερίμι, κοβολᾶδο, σαλίτζο.

